

«Είμαστε ένας λαός με παλικάρσία ψυχή, που κράτησε τα βαθιά κοιτάσματα της μνήμης του σε καιρούς ακμής και σε αιώνες διωγμών και άδειων λόγων. Τώρα που ο τριγυρινός μας κόσμος μοιάζει να θέλει να μας κάνει τρόφιμους ενός οικουμενικού πανδοχείου, θα την απαρνηθούμε άραγε αυτή τη μνήμη; Θα το παραδεχτούμε τάχα να γίνουμε απόκληροι;» διερωτάται με αγωνία ο Γιώργος Σεφέρης στις «Δοκιμές» του.

Και να, που τώρα, χρόνια πολλά μετά, φαίνεται ότι παραδεχθήκαμε «να γίνουμε απόκληροι» ή, κατά πώς έλεγε ένας άλλος μεγάλος Έλληνας, ο Μακρυγιάννης, ότι «καταντήσαμε η παλιόψαθα των Εθνών»...

Με θιγμένη την εθνική μας αξιοπρέπεια, καταπτοημένοι από την οικονομική δυσπραγία, φοβισμένοι από την περιρρέουσα ανασφάλεια, εξασθενημένοι από την φτώχεια και την ανεργία, απελπισμένοι από την κυριαρχούσα απαισιοδοξία, αποπροσανατολισμένοι από την παντελή οράματος και προοπτικής απουσία, οι Έλληνες φαίνεται ότι βαδίζουμε στα σκοτεινά, ότι κατεβαίνουμε σε ένα δρόμο χωρίς ελπίδα, χωρίς επιστροφή...

Φαίνεται!

Άλλο, όμως, το «φαίνεσθαι» και άλλο το «είναι»!

Άλλο το «φαίνεσθαι» των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και άλλο το είναι της καθημερινής πραγματικότητας, όπως την εισπράττει, την μεταφράζει και την εκδηλώνει ο απλός Έλληνας.

Ο ίδιος Έλληνας, που, τέτοιες μέρες, πριν 73 χρόνια, «πετούσε» στα βουνά της Πίνδου και της Βορείου Ηπείρου, το ίδιο, όπως σήμερα, πεινασμένος, το ίδιο, όπως σήμερα, εξουθενωμένος, αλλά και περισσότερο διχασμένος και από την δικτατορία καταπιεσμένος.

Αλλά περισσότερο αποφασισμένος!

Γιατί είχε αναβαπτισθεί στην κολυμβήθρα της Εθνικής μνήμης και της Ορθόδοξης Παράδοσής του, γιατί ήξερε σε Ποιόν να στηριχθεί και Ποιόν να εμπιστευθεί!

Δεν «πέποιθεν επ' άρχοντας και επί υιούς ανθρώπων», αλλά στον Υιό του ανθρώπου!

Δεν θέλησε να επιρρίψει τις ευθύνες του στην απουσία στιβαρής ηγεσίας, αλλά συσπειρώθηκε και πολέμησε υπό την ηγεσία της πληγωμένης στην Τήνο Παναγίας!

Οι νέοι εκείνης της, όχι και τόσο μακρινής και καθόλου, στην καθημερινότητά της, ηρωικής, εποχής έφευγαν προς το μέτωπο και περιγελούσαν το θάνατο, με της Σπαρτιάτισσας μάνας την προτροπή «ή ταν ή επί τας», αλλά και της Χριστιανής η ευχή «η Παναγιά μαζί σου» να ηχεί!

Και οι νέοι της σημερινής εποχής, που σπαρακτικά βιώνουν ένα πόλεμο αναίμακτο, αλλά πιότερο οδυνηρό, την ευχή της αιώνιας Ελληνίδας μάνας ενωτίζονται στα ώτα της ψυχής τα μυστικά και την Παναγία αναζητούν, προς την Παναγία οδοιπορούν.

Μεταφορικά, αλλά και κυριολεκτικά!

Αν στον πόλεμο του 1940 ήταν η Παναγία, που ερχόταν στους Έλληνες κοντά, σήμερα είναι οι Έλληνες που ανεβαίνουν του Ναού Της τα σκαλιά!

Μόνο όποιος το `ζησε και καθημερινά το ζει μπορεί να διαβλέψει ότι και πάλι η Παναγία είναι των νέων μας η μοναδική καταφυγή.

Των νέων μας, που καθημερινά συρρέουν στο ιερό της Τήνου το νησί, για να αντλήσουν από την Εικόνα Της ελπίδα και υπομονή, θάρρος και απαντοχή, δύναμη από την «πληγωμένη» Παναγία της Ελλάδας, που «των χρυσοφόρων ορδών τη δύναμη εστόρεσε», «κείνους που πράξαν το κακό» κατεπτόησε και τον Ελληνικό στρατό τη μέρα των Εισοδίων της στην είσοδο της Κορυτσάς οδήγησε.

Μπορεί ο κόσμος να τους λέει φανατισμένους, θρησκόληπτους ή και τρελούς. Και δεν θα είναι η πρώτη φορά! Και το 1821 “ο κόσμος μας έλεγε τρελούς”, σημείωνε ο Μακρυγιάννης.

Αλλά, αυτή η ευλογημένη “τρέλα” είναι που σηματοδοτεί την πορεία του Ελληνισμού στο ιστορικό γίγνεσθαι, μέσα από πολύμορφες Συμπληγάδες, βάρβαρους Κύκλωπες και επικίνδυνες Σειρήνες!

Είτε το θέλουμε, είτε όχι, αυτή είναι η πραγματικότητα! Στις δύσκολες στιγμές του, το Γένος μας συσπειρωνόταν γύρω από την Εκκλησία του, το μόνο “θεσμό”, που μένει όρθιος, όταν όλα καταρρέουν, το μόνο αξιόπιστο ηγέτη του, που μπορεί το σώμα του να διέπεται από τις ανθρώπινες ελλείψεις, καθοδηγείται, όμως, εμπνέει και εμπνέεται, ζωοποιεί και ζωοποιείται από την Θεία Κεφαλή του.

Τα όσα έγραψε ο αείμνηστος Βουλευτής Κυκλάδων Κων. Ν. Αλαβάνος, σε άρθρο του στην Εφημερίδα “Ακρόπολις”, το 1941, αποκτούν διαχρονική επικαιρότητα:

«... Ὁ Ἑλληνισμός καί πάλι κάτω ἀπ’ τὴ σκέπη τῆς Παρθένου βρίσκει τὴν Παρηγοριά, τό θάρρος καί τὴ δύναμι νά ἐξευτελίση τοὺς δαίμονας τῆς κολάσεως. Ἡ χάρις τῆς Παναγίας εὐλογεῖ καί πάλι τὸν ἀγῶνα τῶν ἀδικουμένων. Αὐτὴ θερμαίνει τίς πονεμένες ψυχές κι ἀπὸ τὸν ἄσπιλο κρίνο Της χαρωπὴ καί μυρωμένη ξεχύνεται ἡ δόξα, ἡ ἐλπίδα, ἡ ...ἱστορία. “

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, ΣΑΒΒΑΤΟ, 9 ΝΟΕ 2013)